

Administration og bestyrelse

Det er oplagt vanskeligt i den moderne verden at samordne administration og bestyrelse.

Hos os afstår bestyrelsen fra selve for- søget – med ubehagelige konsekven- ser.

Så er der nemlig kun en pro forma- bestyrelse, hvor beboerne i det, der formelt er deres forening, ikke ved uenighed kan komme nogen vegne med deres anliggender, fordi de ansat- te, som bruger 30-40 timer ugentligt på deres arbejde, selvfølgelig altid ved bedst og/eller bare kan bestemme. I hvert fald kan lederen af administrati- onen og dermed personalet, vores direktør, bestemme. Selvfølgelig over personalet; men altså også over beboeranliggender, fordi bestyrelsen ikke går i kontant dialog med de

ansatte og måske endda bruger sin beslutningskompetence.

Konkret

Vi er ved at skulle ansætte to ledere til topstillinger. Mit forslag og ønske i be- styrelsen om at bruge en god halv dag på at få en lang række kendere og halvkendere af vores boligforening (tidligere bestyrelsesmedlemmer in- klusive formænd, tillidsrepræsentanter, folk fra Vestsamarbejdet og Århus Omegn, repræsentantskabsmedlem- mer m.fl.) til at komme med deres for- ståelse af vores situation (status) og lidt om, hvor de forestiller sig, vi skal (prøve at) bevæge os hen og dermed satse (strategi), så vi i bestyrelsen ikke bare sidder og kigger på vores egen navle; men har et reelt bedømmelses- og beslutningsgrundlag, blev afvist af

formanden med, at det var mistillid til direktøren, hvis man ikke tiltroede ham at kunne finde ud af det her. Og direktøren mente, at med så lidt tillid til ham, som jeg gav udtryk for, syntes han nok, man skulle overveje af få en anden direktør! Tro det er løgn; men det er det ikke...

Det er så blevet til, at direktøren har snakket med nogen og refereret til bestyrelsen. På det grundlag arbejdes der nu på ansættelser. Det er for mig i bestyrelsen og videre en parodi på menneskeligt samvær år 2005. Og jeg har – helt utilfredsstillende – sagt, at jeg er udenfor og ikke-delagtig – ud over at informere videre, hvad jeg opfatter som mit ansvar og holder af som sædvanligt. Den tyske digter Enzensberger har engang skrevet »jeg

- fortsættes

er ikke én af os», og præcist sådan har jeg det.

Os beboere

Vi kan indbyrdes ævle og kævle så længe og så meget, vi gider, og har ingen instans ud over os selv, som kan afgøre forskelligheder og uenigheder. Det giver i beboerdemokratiet oplagt særlige personlighedstyper fordele, fordi andre mindre stædige (eller bare med børn!) ikke magter at diskutere i det uendelige. Da mange skæve eksistenser havner i den almene sektor, fordi den netop er det sted, hvor vi (ja, venner) alligevel kan få en god bolig, tenderer vi ofte mod palaver i den dårlige udgave. Vi er få orkende tilbage og stort set uden efterkommere (i sektoren).

De ansatte

Med de ansatte er det helt anderledes, fordi de har en bestemt opgave (lønarbejdet) og overordnede, som kan bestemme over dem. Selvfølgelig skal der også her i et moderne samfund være samtale og gensidighed; men den overordnede kan altid sige, at nu skal arbejdet laves og samtalen så fortsætte senere, når der er tid.

Blandingsproduktet

Nu har vi beboere principielt de ansatte som vores hjælpere, og modellen, som jeg finder i orden, er den, at vi i bestyrelsen ansætter (og eventuelt afskediger) en direktør, som så ansætter (og eventuelt afskediger) resten af personalet. For at være forsvarlig kræver modellen et menneskelig ligeværdigt samvær i bestyrelsen; men det er ikke til stede. Formanden er ikke primus inter pares (én af os); men hævet over samtale, fordi de andre i bestyrelsen giver ham denne ret (min forståelse). Og direktøren tåler ingen med format i sin nærhed – hverken ansatte eller beboere – uden at forsøget på jording starter. Selvfølgelig må mennesker selv ranke ryggen; men som ansat i et hierarki kan det have store omkostninger at gøre det. Jeg kender til eksempel folk, der har valgt at holde kæft og rette ind (for ikke at være uden lønarbejde, som jeg har været det). Det er urimelige forhold.

På beboersiden har vores direktørs manglende kommunikative indføling

og interesse ført til mange nedture for indblandede i beboerdemokratiet. Mange hos os er netop ikke guld-drenge, for hvem alt er gledet i olie og lykkedes med den power, det giver; men mennesker som trods slag af forskellig slags igen er begyndt at blande sig i egne anliggender uden for privaten. Når der så ofte skal sparkes hårdt tilbage mod vores direktør, for selv at kunne være til stede – så opgiver mange desværre...

En bestyrelse er her eneste mulighed for at korrigere en på mange måder dygtig leder, som blot i alt for mange år ikke har haft nødtigt at forholde sig til andre end sig selv. Bestyrelsen fravær belaster dermed vores boligforening voldsomt.

Og så slut

Jeg var for en del år siden i bestyrelsen og blev så smidt ud på et repræsentantskabsmøde. Mit vrøvl var der ingen, der gad. Så blev jeg næste år stemt ind med en masse stemmer. Jeg spurgte om meningen med det, for det virkede meningsløst. Som jeg husker det, blev der klappet! To år efter blev jeg genvalgt med virkelig mange stemmer.

De, der har valgt mig, kender min optagethed af det, jeg har skrevet (og talt) om her (og ellers gennem tiden). Jeg holder virkelig af at være i bestyrelsen; men fatter ikke, at forholdene er, som de er. Får vi gjort noget ved dem, kan vi i min forståelse begynde at nærme os tidens reelle problemer (undskyld: Opgaver!), som skriger på stillingtagen.

Med en markant bestyrelse tror jeg, vores direktør vil være en god hjælper.

PS!

Jeg har ikke glemt evalueringen af projekt Jysk Boligadministration men er stadig i fasen med forsøg på indsigt.

Herman Nielsen